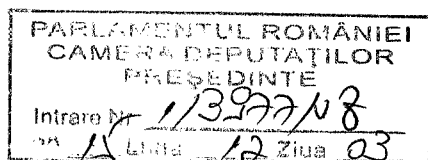


Guvernul României
Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților

Calea Floreasca nr. 202, sector 1, București, România
www.anrp.ro

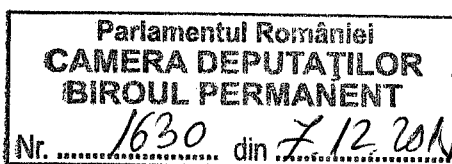
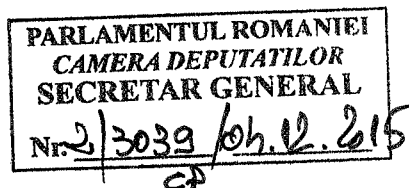


Nr. 1252/G.B./02.12.2015

Str. BPOD și decizie!
Sau mea

Domnului Valeriu Ștefan ZGONEA,

Președintele Camerei Deputaților



hi pe BP

Stimate domnule Președinte,

În calitate de președinte al Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților (A.N.R.P) și de președinte al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor (C.N.C.I), doresc să vă aduc la cunoștință punctul meu de vedere cu privire la sesizarea de neconstituționalitate formulată de Președintele României asupra legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2015 pentru modificarea și completarea Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, precum și a art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 94/2000 privind retrocedarea unor bunuri imobile care au aparținut cultelor religioase din România.

Argumentele pe care le voi prezenta în continuare justifică modificarea Legii nr. 165/2013, în sensul în care Parlamentul a decis, aproape în unanimitate, și arată de ce cele două aspecte criticate de Președintele României nu pot fi considerate încălcări ale Constituției.

1. În ceea ce privește capacitatea decizională a președintelui și drepturile și obligațiile în ansamblu ale C.N.C.I., precizez că C.N.C.I. este un organism colegial alcătuit din 11 membri (reprezentanți ai Ministerului Justiției, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenției Domeniilor Statului, Departamentului pentru Relații Interetnice, Cancelariei Primului-Ministru și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților – A.N.R.P.), **fiecare membru, inclusiv președintele, având drepturi egale în cadrul Comisiei.**

Din conținutul art. 17 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, reiese că membrii Comisiei nu au raporturi de subordonare față de președintele acesteia. Inexistența unui asemenea raport indică foarte clar faptul că președintele nu este conducătorul

C.N.C.I. (în sensul Legii contenciosului administrativ), ci are numai atributul conducerii lucrărilor Comisiei.

Potrivit art. 5 alin. (1) din Decizia Primului - Ministru nr. 249/2013 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și funcționarea C.N.C.I., **Comisia Națională decide cu majoritatea de voturi a celor prezenți**. În această situație, fiecare membru al Comisiei își exprimă votul potrivit propriei convingeri, iar președintele nu are un instrument legal pentru a determina votul celorlalți membri.

De altfel, în activitatea C.N.C.I. au existat situații în care președintele a convocat ședințe dar nu s-a întrunit cvorumul, ceea ce a dus la imposibilitatea desfășurării ședințelor.

Au existat, de asemenea, situații în care, la propunerea Secretariatului tehnic, președintele a propus anumite soluții în dosare de despăgubire, dar Comisia, prin vot, a hotărât altfel.

Situațiile prezentate mai sus sunt de natură să confirme rolul limitat al președintelui C.N.C.I. și să ateste că hotărârile se iau de către plenul C.N.C.I.

Cu alte cuvinte, președintele C.N.C.I. nu-și poate impune propriul punct de vedere în fața celorlalți membri ai Comisiei. Recunoșterea unui alt raport de forțe între persoana președintelui C.N.C.I. și ceilalți membri ar conduce la o situație pe care legiuitorul nu a dorit să o stabilească.

Înainte de apariția Legii nr. 165/2013, emiterea unui titlu de despăgubire era condiționată doar de verificarea legalității respingerii cererii de restituire în natură a imobilului și de efectuarea unui raport de evaluare. După apariția Legii nr. 165/2013, emiterea unei decizii este condiționată de exercitarea controlului de legalitate asupra actelor prin care s-a propus acordarea de despăgubiri și de evaluarea imobilului conform grilei notariale. În cadrul controlului de legalitate se verifică existența și întinderea dreptului la despăgubiri.

În mod evident, în oricare dintre cele două perioade (înainte și după apariția Legii nr. 165/2013), emiterea unei hotărâri a C.N.C.I. presupunea parcurgerea unor proceduri administrative, îndeplinirea unor activități și votul favorabil al membrilor Comisiei.

Președintele C.N.C.I. este și președintele A.N.R.P. Ca președinte al A.N.R.P. putea să dispună personalului din subordine (care formează Secretariatul tehnic al C.N.C.I.) să efectueze aceste proceduri și activități, dar ca președinte al C.N.C.I. nu putea decât să propună membrilor Comisiei adoptarea unor decizii.

Se face, astfel, distincția între capacitatea conducătorului autorității publice (președintele A.N.R.P.) de a dispune personalului din subordine și poziția egală a președintelui C.N.C.I. cu a celorlalți membri ai Comisiei.

Aceste rațiuni au fost avute în vedere atunci când s-a propus și s-a aprobat de către Parlamentul României textul derogatoriu de la Legea nr. 554/2004, care stabilește că președintele C.N.C.I. nu este asimilat calității de conducător al autorității publice.

Această prevedere nu aduce în niciun fel atingere liberului acces la justiție. Cetățeanul nemulțumit de modul de soluționare a dosarului de despăgubiri poate ataca decizia emisă de C.N.C.I. sub semnătura președintelui și poate solicita amendarea persoanelor vinovate pentru neîndeplinirea obligației. Într-o asemenea situație, instanța poate stabili, după caz, care dintre membrii C.N.C.I. sunt răspunzători pentru neîndeplinirea obligației.

În niciun caz nu se poate discuta despre o posibilă afectare a dreptului constituțional al persoanei vătămate de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, atât timp cât **prin modificarea adusă Legii nr. 165/2013 nu s-a limitat în vreun fel dreptul persoanelor de a ataca în justiție deciziile C.N.C.I., astfel cum a fost reglementat la art. 35 alin. (2).** Președintele C.N.C.I. rămâne cu aceeași calitate de reprezentant în procedurile în fața instanțelor, dar nu poate fi ținut răspunzător pentru deciziile pe care aceasta le ia.

În ipoteza în care modificarea legislativă votată de Parlament și criticată de Președintele României nu ar intra în vigoare, s-ar perpetua situația în care o persoană poate fi amendată deși nu are capacitatea administrativă de a îndeplini obligațiile ce i-au fost stabilite în sarcină.

Pentru aceste considerente, apreciem că sesizarea de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată la punctul 1, nu este întemeiată.

2. Pentru o bună înțelegere a contextului în care a apărut modificarea criticată pentru neconstituționalitate de Președintele României prin sesizare la punctul 2, considerăm necesar a vă aduce la cunoștință următoarea situație de fapt:

a) Începând cu anul 2011, instanțele de contencios administrativ au stabilit mai multe sancțiuni cu amenda în sarcina președintelui C.C.S.D. (până la apariția Legii nr. 165/2013) și, respectiv, a președintelui C.N.C.I.

În toate cazurile, sancțiunea s-a datorat faptului că C.C.S.D./C.N.C.I. nu a emis titluri de despăgubire, așa cum obligaseră instanțele de judecată.

Este foarte important de menționat că statul român și-a epuizat în mai 2011 acțiunile la Fondul Proprietatea. Din acel moment, emiterea de noi titluri de despăgubire ar fi însemnat crearea unor obligații suplimentare în sarcina statului, fără să existe și mijloacele legale și financiare pentru onorarea acestora. Anterior, prin O.G. nr. 62/2010, se suspendase, pentru o perioadă de doi ani, și emiterea titlurilor de plată prevăzute de Titlul VII al Legii nr. 247/2005.

Din aceste motive, cu buna știință a ministerelor reprezentate în C.C.S.D., după mai 2011 nu s-a mai desfășurat nicio ședință a acestei Comisii.

Confruntat cu imposibilitatea onorării obligațiilor asumate prin legile restituirii, statul român a suspendat, prin O.U.G. nr. 4/15.03.2012, activitatea de emitere a titlurilor de despăgubire și de evaluare a imobilelor pentru care ar fi trebuit să se acorde despăgubiri. Această suspendare a produs efecte până la data de 15.05.2013.

În ciuda acestei situații de fapt și a interdicției legale de a emite titluri de despăgubire, C.C.S.D. a continuat să fie obligată de unele instanțe judecătorești să emită titluri. Ulterior, președintele C.C.S.D. a fost și amendat pentru neexecutarea acestor hotărâri judecătorești.

Hotărârile judecătorești prin care s-a dispus amendarea, deși în număr mic comparativ cu deciziile prin care instanțele au respins definitiv și irevocabil cererile de amendare, **produc efecte deosebit de grave asupra patrimoniului persoanelor amendate tocmai din cauza perioadei îndelungate** pentru care a fost aplicată amenda pe zi de întârziere.

În legătură cu amendarea pe perioada de suspendare, Curtea Constituțională a României (C.C.R.) s-a pronunțat prin Decizia nr. 723/05.07.2012, prin care a statuat că prin O.U.G. nr. 4/2012 „**Guvernul Român nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci suspendă, pentru o perioadă de 6 luni, emiterea titlurilor de despăgubire (...).**” Ulterior, C.C.R., prin Decizia nr. 760/20.09.2012, a înlăturat orice dubiu și a statuat că suspendarea emiterii titlurilor de despăgubire până la data de 15.05.2013 „**nu reprezintă o durată excesivă a executării unei hotărâri judecătorești**”.

Cu toate că aceste decizii au caracter obligatoriu pentru instanțe, în cursul anului 2012, un complet de la Înalta Curte de Casație și Justiție (Î.C.C.J.) a dispus amendarea inclusiv pentru perioada de suspendare atât înainte de publicarea Deciziei C.C.R. nr. 723/2012, cât și după această dată (anexăm prezentului memoriu deciziile Î.C.C.J.).

În luna ianuarie 2013, același complet a făcut aplicarea Deciziei C.C.R. nr. 723/2012 și nu a mai dispus amendarea pentru perioada de suspendare, **confirmând, astfel, că hotărârile anterioare nu au ținut cont de imposibilitatea legală în care se afla C.C.S.D.** (anexăm decizia Î.C.C.J. nr. 337/24.01.2013).

Dorim astfel să arătăm că lipsa de înțelegere a modului în care funcționa C.C.S.D. și a capacității legale a acesteia a condus la amendarea președintelui C.C.S.D., deși acesta se afla în imposibilitatea vădită (funcțională și legală) de a pune în aplicare hotărâri judecătorești.

Subliniem că toate cele patru hotărâri judecătorești mai sus-menționate sunt irevocabile, iar din ele decurg obligații de plată în sarcina președinților C.C.S.D./C.N.C.I., din **patrimoniul personal către bugetul de stat**.

b) După apariția Legii nr. 165/2013, emiterea titlurilor de despăgubire a fost condiționată de parcurgerea unor etape care presupun controlul de legalitate a propunerilor de despăgubire și solicitarea de documente pentru completarea dosarelor. În mod evident și necesar, aceste activități presupun perioade de timp mai mari decât termenul general prevăzut pentru executarea unei hotărâri judecătorești, respectiv acela de 30 de zile.

Cu privire la acest aspect s-a pronunțat, de altfel, C.C.R. prin Decizia nr. 715/2015 prin care a statuat că „**Este firesc ca obligația emiterii titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile (...) să fie executată în condițiile noii legi**”.

Cu toate acestea, instanțele (în fapt același complet al Î.C.C.J.) au sancționat președintele C.N.C.I. cu amendă pentru depășirea termenului de 30 de zile, considerând că simpla depășire a acestui termen echivalează cu o stare de vinovăție (anexăm decizia Î.C.C.J. nr. 4433/20.11.2014).

În perioada în care modificările legislative criticate de Președintele României au fost elaborate și votate, președintele C.N.C.I. a înaintat memorii către Prim-ministrul României, Președintele Camerei Deputaților, Președintele Senatului, Președintele Consiliului Superior al Magistraturii, Președintele Î.C.C.J. și Procurorul General al României arătând tocmai necesitatea schimbării cadrului legislativ care permite aplicarea unor amenzi conducătorilor de autorități publice, în lipsa oricărei verificări a stării de vinovăție.

În răspunsul său, Procurorul General al României confirmă faptul că în legătură cu amendarea în perioada de suspendare s-a adoptat o soluție de principiu a judecătorilor Î.C.C.J., în sensul că **amendarea nu poate viza decât perioada anterioară datei la care Guvernul a decis suspendarea emiterii titlurilor de despăgubire** (anexăm adresa nr. 2537/4543/III-7/25.11.2015).

De asemenea, domnia sa confirmă că există două orientări de jurisprudență cu privire la executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu Legea 165/2013, materie în care s-au aplicat amenzi președintelui C.N.C.I. În acest sens, **se vorbește despre posibilitatea declarării unui recurs în interesul legii, dar se arată că soluționarea unui astfel de recurs nu ar avea efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din proces**.

În aceste condiții, efectele unor hotărâri judecătorești care conțin soluții contrazise de Curtea Constituțională, de jurisprudența majoritară și, în speță, de

plenul secției de contencios al Î.C.C.J. nu pot fi înlăturate decât pe cale legislativă, ceea ce de altfel s-a și întâmplat prin modificările aduse Legii nr. 165/2013.

Soluția legislativă adoptată, respectiv exonerarea de la plata amenzilor către bugetul de stat, **nu încalcă liberul acces la justiție** deoarece procesele civile sunt deja încheiate. Pe de altă parte, contrar criticilor din sesizare, administrația nu este exonerată de la aducerea la îndeplinire a unor hotărâri judecătorești și nici de la plata eventualelor penalități pe care instanțele le-au stabilit în favoarea reclamantilor. Exonerarea de la plată vizează strict sumele datorate bugetului de stat și considerăm că atât timp cât Parlamentul poate să amnistieze amenzi penale și alte pedepse, poate să înlătore și răspunderea patrimonială a unor persoane amendate în exercițiul unor calități oficiale.

Este nu numai atributul, ci și obligația statului să intervină, prin Parlament, și să modifice legile atunci când acestea produc efecte care nu corespund sau sunt contrare scopului avut în vedere la momentul adoptării lor.

În mod sigur, legiuitorul nu a urmărit să sporească veniturile bugetului de stat pe seama președintelui C.C.S.D./C.N.C.I. prin amenzile stabilite în sarcina acestuia, ci a dorit ca el, președintele, împreună cu ceilalți membri ai unui organism colegial, să ia toate măsurile pentru respectarea intereselor cetățenilor și, deopotrivă, a intereselor generale ale statului.

Într-o astfel de viziune, care ține cont și de dreptul individului într-o societate democratică, constituțională, sancțiunea nu poate să apară decât ca efect al nerespectării legii.

A refuza dreptul Parlamentului de a interveni prin modificări legislative și de a statua în acest sens ar însemna, practic, a-i nega acestuia rolul de unică autoritate legiuitoare a țării, așa cum este prevăzut la art. 61 din Constituție.

Apreciind că sesizarea de neconstituționalitate formulată de Președintele României este consecința prezentării insuficiente a motivelor și a efectelor modificărilor aduse Legii nr. 165/2013, vă rugăm să aveți în vedere argumentele noastre la formularea poziției Camerei Deputaților în fața Curții Constituționale.

Cu apreciere și recunoștință,

Președinte

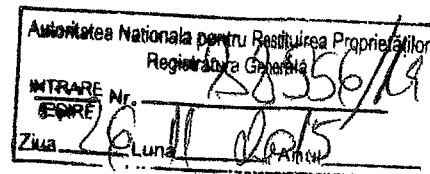
George Băeșu



MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Nr. 2537/C/4543/III-7/2015

25 noiembrie 2015



Domnului
George BĂEȘU - secretar de stat, Președinte al Comisiei Naționale
pentru Compensarea Imobilelor

la sediul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, Calea
Floreasca, nr. 202, Sector 1, București,

Urmare memoriului dvs. prin care învederați aspecte de practică
judiciară neunitară la nivelul Secției de Contencios Administrativ și Fiscal a
instanței supreme în ceea ce privește aplicarea sancțiunilor prevăzute de
art. 24 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004,
modificată și completată în cauzele în care sunt incidente prevederile
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 și ale Legii nr. 165/2013 și
solicitați analizarea oportunității modificării în regim de urgență a
prevederilor din Legea contenciosului administrativ care, în opinia dvs.,
expun conducătorii autorităților publice la pericolul de a fi amendați, deși nu
sunt vinovați de neexecutarea sau executarea cu întârziere a unor hotărâri
judecătorești, vă facem cunoscut următoarele:

Din analiza hotărârilor judecătorești anexate memoriului dvs., precum
și din examinarea practicii judiciare în cauzele în care cererile de aplicare a
sancțiunilor prevăzute de art. 24 din Legea nr. 554/2004, modificată și
completată au fost soluționate după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013,
s-a constatat caracterul neunitar al jurisprudenței.

În privința sancțiunilor aplicate pentru perioadele de neexecutare a
hotărârilor judecătorești irevocabile pronunțate de instanțele de contencios
administrativ prin care fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea
Despăgubirilor (actuală Comisie Națională pentru Compensarea Imobilelor) a
fost obligată la emiterea titlurilor de despăgubire, perioade care se suprapun
celei în care procedurile în fața Comisiei au fost suspendate în temeiul



MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 aprobată cu modificări prin Legea nr. 117/2012, **Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a instanței supreme**, ca ultimă instanță de control judiciar în aceste cauze și-a **reconsiderat jurisprudența inițială**.

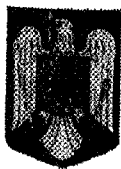
Conform soluției de principiu adoptată la 19 noiembrie 2012 de judecătoria acestei secții, în cererile formulate în temeiul art. 24 din Legea nr. 554/2004, **sanctiunea poate fi aplicată până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012**, urmând a fi apreciată pentru fiecare caz în parte conduita autorității publice căreia îi revine obligația de executare a hotărârii¹.

O problemă de drept a fost observată în acele cauze în care perioadele de neexecutare a hotărârilor judecătorești prin care instanțele de contencios administrativ au obligat Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea titlului de despăgubire se plasează după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013.

În această privință, din analiza jurisprudenței recente a instanței supreme și a doctrinei de întâmpinare a Legii nr. 165/2013, s-a reținut, în scopul verificării practicii judiciare prin curțile de apel, potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă, republicat, următoarea problemă de drept:

„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată în ceea ce privește soluționarea cererilor de aplicare a sancțiunilor prevăzute de acest text după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 pentru neexecutarea în termenul de 30 de zile sau în termenul de executare stabilit prin hotărârile judecătorești definitive/irrevocabile pronunțate în procesele începute anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 prin care s-a dispus obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la emiterea titlului de despăgubire. Incidența în aceste cauze a termenului prevăzut de art. 34 alin. (1) teza I din Legea nr. 165/2013 și a procedurii prevăzute de art. 21 din această lege, text la care face trimitere art. 41 alin. (5) din același act normativ”.

¹ Soluție de principiu publicată în materialul „Soluții de principiu și de unificare a practicii judiciare adoptate de judecătoria Secției de contencios administrativ și fiscal, în condițiile art.33 alin.(1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în vederea interpretării și aplicării unitare a legislației în materia contenciosului administrativ și fiscal, în raport cu dispozițiile art.126 alin.(3) din Constituție, republicată, și ale art.18 alin.(2) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată”, <http://www.scj.ro/PublicMedia/Ciellncludedfile?id=16779>;



MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

În această chestiune s-au observat două orientări de jurisprudență, după cum urmează:

a) Într-o opinie, din analiza prevederilor art. 21 din Legea nr. 165/2013, se consideră că în cazul obligațiilor la care se referă art. 41 alin. (5) din aceeași lege, dispozițiile art. 24 din Legea nr. 554/2004, modificată și completată sunt pe deplin aplicabile. A admite că autoritatea intimată (Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor) ar avea latitudinea să execute o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă în termenul la care se referă art. 34 din Legea nr. 165/2013 echivalează cu înlăturarea efectelor unei hotărâri judecătorești și cu acceptarea faptului că accesul la justiție a fost unul iluzoriu și ineficient. Așadar, după data de 15 mai 2013, când a expirat perioada de suspendare stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012, dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată sunt pe deplin aplicabile, autoritatea publică obligată la emiterea actului fiind datoare ca, în termen de cele mult 30 de zile să execute hotărârea judecătorească irevocabilă prin emiterea deciziei de compensare².

b) În sens contrar, se reține că sancțiunile prevăzute de art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată nu pot fi aplicate, întrucât prin Legea nr. 165/2013 s-a instituit o nouă procedură, fiind înființate noi entități cu atribuții în ceea ce privește emiterea titlurilor de compensare pentru imobilele imposibil de restituit în natură. Această modificare legislativă se circumscrie limitelor puterii discreționare a statului în ceea ce privește alegerea modalităților de garantare a drepturilor patrimoniale, cât și a termenului necesar pentru aplicarea măsurilor reparatorii. Prin urmare, nu se poate reține o culpă în sarcina părții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor) în executarea hotărârii judecătorești irevocabile prin care a fost obligată la emiterea titlului de despăgubire, având în vedere modificările legislative intervenite³.

După definitivarea verificărilor de jurisprudență și analiza acesteia, se va aprecia asupra declarării unui eventual recurs în interesul legii, iar soluția vi se va comunica de Secția Judiciară – Serviciul Judiciar Civil din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

² Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 4433 din 20 noiembrie 2014, www.legalis.ro;

³ Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, decizia nr. 416 din 4 februarie 2015, www.scj.ro;



MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Totodată, vă aducem la cunoștință că potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (2) din Codul de proceduri civilă, republicat, **decizia prin care Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează recursul în interesul legii nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.**

Referitor la solicitarea dvs. de a fi analizată oportunitatea modificării în regim de urgență a unor prevederi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată și completată, vă facem cunoscut că această solicitare a fost examinată prin raportare la dispozițiile din Constituție și Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, referitoare la rolul și atribuțiile Ministerului Public.

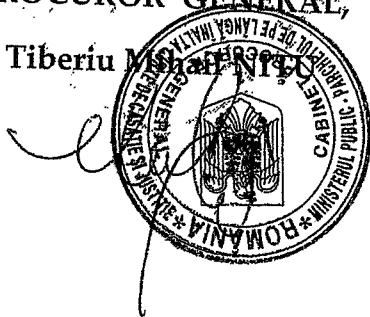
După cum cunoașteți, Ministerul Public nu are dreptul de inițiativă legislativă.

Sub acest din urmă aspect, având în vedere dispozițiile art. 5 lit. c) și art. 6 pct. II. 2 din Hotărârea de Guvern nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, modificată și completată, potrivit căreia, acest minister reglementează cadrul normativ și instituțional al sistemului judiciar și al înfăptuirii justiției ca serviciu public și, în domeniul reglementării cadrului normativ și al îmbunătățirii acestuia, elaborează proiecte de acte normative care au legătură cu domeniul său de activitate, memoriul dvs. a fost transmis acestei autorități.

Cu stimă,

PROCUROR GENERAL

Tiberiu Mădăraș



R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.3487

Dosar nr.2207/54/2011

Sedința publică de la 13 septembrie 2012

Președinte: Iuliana Rîciu
Carmen Ilie
Emanuel Albu
Lidia Craiu

- judecător
- judecător
- judecător
- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Kessler Maria Magdalena împotriva Sentinței nr.421 din 27 aprilie 2012 a Curții de Apel Craiova Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal au lipsit recurenta reclamantă Kessler Maria Magdalena și intimatul-pârât Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Procedura completă.

După prezentarea referatului cauzei, Înalta Curte, constatând pricina în stare de judecată a reținut-o spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea formulată pe rolul Curții de Apel Craiova Secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 11.11.2011, reclamanta Kessler Maria Magdalena în contradictoriu cu pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a solicitat amendarea Președintelui Comisiei Centrale, cu amendă de 20% din salariul minim pe economie, pe zi de întârziere, până la executarea obligației de a emite decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str.Păltinis, nr.67B, obligație dispusă prin Sentința nr.239/ 30.04.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, obligarea Comisiei Centrale la plata sumei de 50.000 lei, cu titlu de despăgubiri de întârziere și la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că prin Sentința nr. 239/4.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, pârâta nisia Centrala a fost obligată să emită decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str.Paltiniș, nr. 67B și deși hotărârea este executorie fără a fi necesare alte formalități pârâta nu a procedat la executarea acesteia.

La data de 15.12.2011, reclamanta a depus precizare privind termenul de executare și introducerea ca pârât a Președintelui Comisiei Centrale.

Comisia Centrala pentru Stabilirea Despăgubirilor a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii.

2. Hotărârea primei instanțe

Prin Sentința nr.421 din 27 aprilie 2012 Curtea de Apel Craiova - Secția de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea reclamantei ca nefondată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, în esență, că deși potrivit dispozițiilor art.24 din Legea nr.554/2004, executarea hotărârii irevocabile prin care autoritatea publică e obligată să emită un act administrativ trebuie făcută în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii, iar în speță Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată prin Sentința nr. 239/30.04.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă să emită reclamantei decizia privind titlul de despăgubire, prin O.U.G. nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII "Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv" al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, activitatea de emitere a titlurilor de proprietate a fost suspendată pentru o perioadă de 6 luni.

Astfel că, având în vedere perioada prezentului litigiu, care se suprapune peste perioada de suspendare a activității pârâtei, de emitere a titlurilor de despăgubire, precum și faptul ca în aprecierea atitudinii de pasivitate a CCSD este cuprinsă inclusiv perioada de judecata în prezenta cauză, Curtea a stabilit că nu sunt îndeplinite, la momentul pronunțării condițiile prevăzute de art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004.

În susținerea acestei soluții, prima instanță a invocat și Jurisprudența recentă a Curții de la Strasbourg care a nuanțat obligația statului de punere în executare în orice condiții a unei hotărâri judecătorești, respectiv Cauza *Fociac c. României* prin care s-a reținut că dreptul de acces la justiție nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, indiferent care ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*,

nr. 50342/99, pct. 39, 27 mai 2003). Atunci când autoritățile sunt obligate să execute o hotărâre judecătorească și nu fac acest lucru, respectiva inerție angajează răspunderea statului în sfera de aplicare a art.6 § 1 din convenție.

Aceasta răspundere funcționează numai ca sancțiune a stării de inerție, or, în prezentul litigiu, fiind suspendată prin lege, activitatea pârâtului și a instituției pe care o reprezintă, de emitere a titlurilor de despăgubire, nu se poate reține existența unei atitudini de pasivitate a acestora, care să fie sancționabilă.

3. Recursul declarat în cauză

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta Kessler Maria Magdalena, pentru motivele prevăzute de dispozițiile art.304 pct.7, 9 și art.304¹ Cod procedura civilă.

3.1. Instanța a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului.

Prima instanță a dispus respingerea acțiunii în sensul nesancționării Președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, pe considerentul că prin O.U.G. nr.4/2012 a fost suspendată pe o perioadă de 6 luni, emiterea titlurilor de despăgubire.

Pentru instanța de fond nu a avut însă nicio relevanță juridică pasivitatea C.C.S.D. manifestată timp de un an de la 11.03.2011 – data de la care hotărârea judecătorească ar fi trebuit să fie executată până la 15.03.2012, când O.U.G. nr.4/2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al României.

Prin O.U.G. nr.4/2012 s-a dispus suspendarea pe o perioadă de 6 luni a emiterii titlurilor de despăgubire, în procedura administrativă prevăzută de Titlul VI al Legii nr.247/2005 și nu suspendarea punerii în executare a hotărârilor judecătorești irevocabile, pronunțate până la data de 15.03.2010, respectiv a procedurii de executare silită specială, prevăzută de art.24 din Legea nr.554/2004.

3.2. Hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a O.U.G. nr.4/2012.

Dacă instanța ar fi interpretat dispozițiile O.U.G. nr.4/2012, în sensul că prin acest act normativ s-ar fi suspendat și procedura de executare silită specială, prevăzută de art.24 din Legea nr.554/2004, atunci, ar fi trebuit să se constate că timp de un an nu a fost pusă în executare hotărârea judecătorească irevocabilă, cu consecința sancționării Președintelui C.C.S.D.

3.3. Instanța, în mod greșit a respins capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata sumei de 50.000 lei cu titlu de despăgubiri pentru întârziere, datorate ca urmare a neexecutării hotărârii.

Dreptul la despăgubire pentru întârzierea emiterii dispoziției privind titlul de despăgubire este prevăzut de dispozițiile art.24 alin.(2) teza finală din Legea nr.554/2004.

Instanța de fond nu a dat dovadă de rol activ și nu a fost preocupată administrarea probatoriului din care să rezulte cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciul suferit de către reclamantă.

3.4. Hotărârea este nemotivată, fapt ce rezultă din afirmația instanței de fond, în sensul că „nu va avea în vedere argumentele reclamantei”, pe care implicit le înlătură, dar fără să motiveze soluția.

4. *Apărățile formulate de intimata-pârâtă Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor*

Prin întâmpinare, se solicită respingerea recursului ca nefondat, invocându-se existența unui viciu de procedură în ceea ce privește citarea Președintelui C.C.S.D., întrucât cu începere din 29.05.2012 a fost numit un alt președinte al C.C.S.D., care nu a fost citat în proces.

Cu privire la motivele de recurs, se arată că dosarul va fi înaintat evaluatorului la expirarea perioadei ce vizează suspendarea evaluării și emiterii titlului de despăgubire, prevederile O.U.G.nr.4/2012, fiind de imediată aplicare.

II. Considerentele Înaltei Curți - instanța competentă să soluționeze calea extraordinară de atac exercitată

1. Recursul este fondat.

1.1. Prin Sentința nr.239 din 30.04.2010 pronunțată de Curtea de Apel Craiova, C.C.S.D. a fost obligată să emită decizia titlu de despăgubire pentru imobilul situat în Craiova.

Prin Decizia nr.846 din 11.02.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a respins recursul formulat de C.C.S.D. împotriva Sentinței nr.239/2010, astfel încât această din urmă hotărâre a rămas irevocabilă.

Potrivit art.24 alin.(1) teza finală din Legea nr.554/2004, modificată și completată, executarea hotărârii se face în cel mult 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

Intimata C.C.S.D. avea obligația să execute hotărârea până la 11.03.2011.

Întrucât autoritatea nu a respectat dispozițiile legale sus-menționate, reclamanta a introdus acțiunea în justiție la 14.11.2011.

1.2. Instanța de fond, respingând acțiunea reclamantei și-a motivat sentința prin apariția O.U.G. nr.4/2012, care a suspendat emiterea titlurilor de despăgubire pentru o perioadă de 6 luni.

Hotărârea instanței de fond a fost pronunțată la 27.04.2012.

Judecătorul fondului, citând din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conchide în sensul că numai inerția autorității conduce la angajarea dispozițiilor art.6 alin.(1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

1.3. Inerția autorității este evidentă, deoarece termenul limită pentru executarea hotărârii se finalizase la 11.03.2011, cu mult înainte de apariția O.U.G. nr.4/2012 și de formularea acțiunii în justiție.

1.4. Înalta Curte apreciază că în prezenta speță nu pot fi invocate dispozițiile O.U.G. nr.4/2012 deoarece, pe de o parte, autoritatea este în întârziere în executarea hotărârii prin trecerea termenului de 30 de zile prevăzut de art.24 alin.(1) teza a II-a din Legea nr.554/2004, iar pe de altă parte, ordonanța de urgență nu a prevăzut suspendarea executării hotărârilor judecătorești devenite irevocabile și executorii, anterior intrării acestui act normativ în vigoare.

Credem că nici nu putea să cuprinsă o atare dispoziție, în raport de principiul de drept al neretroactivității legii civile.

Mai mult, Înalta Curte subscrive motivelor de recurs, în sensul că suspendarea vizează doar emiterea titlurilor de despăgubire în procedura administrativă prevăzută de Titlul VII din Legea nr.247/2005, fără a se pune în discuție executarea unei hotărâri judecătorești irevocabile.

1.4. În concluzie, acțiunea reclamantei trebuie să fie admisă în privința obligării președintelui C.C.S.D. la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu 11.03.2011 până la emiterea titlului de despăgubire, în temeiul art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004.

Apărarea intimății urmează să fie respinsă, avându-se în vedere că nu este necesară citarea președintelui Comisiei Centrale în nume personal, amenda urmând să se defalce potrivit perioadei în care fiecare președinte a ocupat funcția.

111.5. În ceea ce privește obligarea intimății la plata sumei de 50.0000 lei, cu titlu de despăgubiri pentru întârziere, se constată inexistența dovedirii acestui capăt de cerere, obligația propunerii probatoriului aparținând reclamantei și nu instanței de judecată.

222. Față de acestea, în temeiul art.312 alin.(1) teza I și alin.(3) Cod procedura civilă coroborat cu art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004, recursul va fi admis sub consecința casării sentinței atacate și admiterii în parte a acțiunii, cu precizările sus menționate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul declarat de Kessler Maria Magdalena împotriva Sentinței nr.421 din 27 aprilie 2012 a Curții de Apel Craiova - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată și admite în parte acțiunea reclamantei.

Obligă Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu 11.03.2011, până la emiterea titlului de despăgubire.

Respinge în rest acțiunea.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 13 septembrie 2012.

JUDECATOR,

I. Rîciu



JUDECATOR,

C. Ilie



JUDECATOR,

Em. Albu



MAGISTRAT ASISTENT,

L. Crăiu



Red. C.I.

Tehnored. T.E.

4 ex.

Jud. fond AC

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA NR.3488

Dosar nr. 376/54/2012

Ședința publică de la 13 septembrie 2012

Președinte:	Iuliana Rîciu	- Judecător
	Carmen Ilie	- Judecător
	Emanuel Albu	- Judecător
	Lidia Craiu	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Mitru Aurel împotriva Sentinței nr.663 din 12 iunie 2012 a Curții de Apel Craiova Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal a lipsit atât recurentul reclamant Mitru Aurel cât și intimatele pârâte Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor și Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Procedura completă

După prezentarea referatului cauzei, Înalta Curte, constatând pricina în stare de judecată, a reținut-o spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față:

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei.

I.1. Cererea de chemare în judecată.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Craiova Secția de contencios administrativ și fiscal, la data de 20.02.2012, reclamantul MITRU AUREL a chemat în judecată pe pârâții COMISIA CENTRALĂ PENTRU STABILIREA

DESPĂGUBIRILOR și PREȘEDINTELE COMISIEI CENTRALE PENTRU STABILIREA DESPĂGUBIRILOR - DORINA DANIELESCU solicitând amendarea Președintelui Comisiei Centrale, cu amenda de 20% din salariul minim pe economie, pe zi de întârziere, până la executarea obligației de a emite decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str. General Magheru, nr.2, județul Dolj, obligație dispusă prin sentința nr. 135 din 15.03.2010, pronunțată de Curtea de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, obligarea Comisiei Centrale la plata sumei de 50.000 lei, cu titlu de despăgubiri de întârziere și la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că prin Sentința nr. 135 din 15.03.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, pârâta Comisia Centrală a fost obligată să emită decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str. General Magheru, nr.2 județul Dolj.

Reclamantul a susținut ca hotărârea judecătorească este executorie de drept, fără a fi necesare alte formalități, cu toate acestea nu a fost pusă în executare de pârâtă nici după 30 de zile de la rămânerea irevocabilă și în consecință, este sancționabilă starea de pasivitate a paraților.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe dispozițiile art.24 din Legea nr.554/2004.

Pârâții COMISIA CENTRALĂ PENTRU STABILIREA DESPĂGUBIRILOR și PREȘEDINTELE COMISIEI CENTRALE PENTRU STABILIREA DESPĂGUBIRILOR - DORINA DANIELESCU, au depus la dosarul cauzei întâmpinări, prin care au solicitat respingerea acțiunii.

La termenul de judecată din data de 15.05.2012, reclamantului i s-a pus în vedere să-și precizeze acțiunea sub aspectul incidenței dispoziției O.U.G. nr.4/2012.

1.2.Hotărârea instanței de fond.

Prin Sentința nr. 663 din 12 iunie 2012, Curtea de Apel Craiova Secția de contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea reclamantului, ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că deși potrivit dispozițiilor art.24 din Legea nr.554/2004, executarea

hotărârii irevocabile prin care autoritatea publică este obligată să emită un act administrativ trebuie făcută în termenul prevăzut în cuprinsul ei, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii, în cauza de față au intervenit prevederile OUG nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII "Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv" al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, prin care activitatea de emitere a titlurilor de proprietate este suspendată pentru o perioadă de 6 luni.

În pronunțarea soluției sale, Curtea a avut în vedere jurisprudența recentă a Curții de la Strasbourg care a nuanțat obligația statului de punere în executare, în orice condiții, a unei hotărâri judecătorești. În cauza *Fociac c. României* s-a arătat că dreptul de acces la justiție nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil, indiferent care ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, pct. 39, 27 mai 2003). Atunci când autoritățile sunt obligate să execute o hotărâre judecătorească și nu fac acest lucru, respectiva inerție angajează răspunderea statului în sfera de aplicare a art. 6 § 1 din convenție.

Aceasta răspundere funcționează numai ca sancțiune a stării de inerție, or, în prezentul litigiu, fiind suspendată prin lege activitatea părților de emitere a titlurilor de despăgubire, Curtea a apreciat că nu se poate reține existența unei atitudini de pasivitate a autorității, care să fie sancționabilă.

1.3. Recursul declarat în cauză.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul Mitru Aurel, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recurentul reclamant a susținut, în esență, că în mod greșit prima instanță a respins cererea, reținând că au intervenit prevederile O.U.G. nr.4/2012 care suspendă pe o perioadă de 6 luni emiterea titlurilor de despăgubire, având în vedere că suspendare prevăzută de această ordonanță vizează procedura administrativă prevăzută de titlul VII din Legea nr.247/2005 iar

nu suspendarea punerii în executare a hotărârilor judecătorești, pronunțate până la data de 15.03.2012.

Recurentul reclamant a formulat critici și în ceea ce privește obligarea pârâtei la 50.000 lei cu titlu de despăgubiri pentru întârziere, datorat neexecutării hotărârii.

A susținut recurentul că dreptul la despăgubire pentru întârzierea emiterii dispoziției privind titlul de despăgubire este prevăzut de dispozițiile art.24 alin.(2) teza finală din Legea nr.554/2004 și că instanța de fond nu a dat dovadă de rol activ și nu a fost preocupată de administrarea probatoriului din care să rezulte cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciul suferit de către reclamantă.

II. Considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Înalta Curte, analizând actele și lucrările dosarului în raport cu criticile formulate și dispozițiile legale aplicabile, precum și din oficiu, potrivit art.304¹ din Codul de procedură civilă, constată că recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi în continuare arătate.

Prin Sentința nr. 135 din 15.03.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, pârâta Comisia Centrală a fost obligată să emită decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str. General Magheru, nr.2 județul Dolj.

Prin Decizia nr.5515 din 9 decembrie 2010, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal a respins recursul formulat de C.C.S.D. împotriva Sentinței nr.135/2010, astfel încât această din urmă hotărâre a rămas irevocabilă.

Potrivit art.24 alin.(1) teza finală din Legea nr.554/2004, modificată și completată, executarea hotărârii se face în cel mult 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a hotărârii.

Intimata C.C.S.D. avea obligația să execute hotărârea până la 9 ianuarie 2011.

Întrucât autoritatea nu a respectat dispozițiile legale sus-menționate, reclamanta a introdus acțiunea în justiție la data de 17.02.2012.

Înalta Curte reține că în mod greșit prima instanță, respingând acțiunea reclamantei și-a motivat sentința prin apariția O.U.G. nr.4/2012, care a suspendat emiterea titlurilor de despăgubire pentru o perioadă de 6 luni și citând din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, conchide în sensul că numai inerția autorității conduce la angajarea dispozițiilor art.6 alin.(1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Or, în cauza de față inerția autorității este evidentă, deoarece termenul limită pentru executarea hotărârii se finalizase la 9 ianuarie 2011, cu mai mult de un an înainte de apariția O.U.G. nr.4/2012 și de formularea acțiunii în justiție(17.02.2012).

Înalta Curte apreciază că în prezenta speță nu pot fi invocate dispozițiile O.U.G. nr.4/2012 deoarece, pe de o parte, autoritatea este în întârziere în executarea hotărârii prin trecerea, cu mult a termenului de 30 de zile prevăzut de art.24 alin.(1) teza a II-a din Legea nr.554/2004, iar pe de altă parte, ordonanța de urgență nu a prevăzut suspendarea executării hotărârilor judecătorești devenite irevocabile și executorii, anterior intrării acestui act normativ în vigoare.

De altfel, nici nu putea să cuprinsă o atare dispoziție, în raport cu principiul de drept al neretroactivității legii civile.

Mai mult, Înalta Curte subscrie motivelor de recurs, în sensul că suspendarea vizează doar emiterea titlurilor de despăgubire în procedura administrativă prevăzută de Titlul VII din Legea nr.247/2005, fără a se pune în discuție executarea unei hotărâri judecătorești irevocabile.

În concluzie, Înalta Curte apreciază că acțiunea reclamantului trebuie să fie admisă în privința obligării Președintelui C.C.S.D. la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu 09.01.2011 până la emiterea titlului de despăgubire, în temeiul art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004.

În ceea ce privește obligarea intimătei la plata sumei de 50.000 lei, cu titlu de despăgubiri pentru întârziere, se constată inexistența dovedirii acestui capăt de cerere, obligația

propunerii probatoriului aparținând reclamantului și nu instanței de judecată.

În concluzie, având în vedere considerentele arătate, în temeiul art.312 alin.(1) teza I și alin.(3) Cod procedura civilă coroborat cu art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004, recursul va fi admis sub consecința casării sentinței atacate și admiterii în parte a acțiunii, cu precizările sus menționate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Admite recursul declarat de reclamantul Mitru Aurel împotriva Sentinței civile nr. 663 din 12 iunie 2012 a Curții de Apel Craiova Secția de contencios administrativ și fiscal.

Obligă Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu 09.01.2011 până la emiterea titlului de despăgubire.

Respinge în rest acțiunea.

Irvocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 13 septembrie 2012.

JUDECATOR,

I.Rîciu



JUDECATOR,

C.Ilie



JUDECATOR,

Em.Albu



MAGISTRAT ASISTENT,

L.Craiu



Red./Tehnored 4 exL.C.

Jud fond MF

ROMANIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr. 337

Dosar nr. 2206/54/2011

Ședința publică de la 24 ianuarie 2013

Președinte:	Carmen Ilie	- judecător
	Emanuel Albu	- judecător
	Iuliana Rîciu	- judecător
	Mihai Ciobotariu Cerbu	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Mihăilescu Mihail împotriva Sentinței nr. 1023 din 2 noiembrie 2012 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, nu au răspuns recurentul – reclamant Mihăilescu Mihail și intimații pârâți Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor - Dorina Danielescu, Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, Cristian Mihai Sebastian, Teodor Narcis Godeanu, Attila Marko, Alina Mihaela Bică, Oana Vasilescu, Dragoș Bogdan și Lăcrămioara Alexandru.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că recursul este declarat și motivat în termenul legal, fiind scutit de plata taxei de timbru. Se mai învederează că s-au depus la dosar concluzii scrise din partea recurentului – reclamant, întâmpinări din partea intimaților pârâți Cristian Sebastian Mihai și Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, că părțile au solicitat judecarea cauzei în lipsă, potrivit dispozițiilor art. 242 Cod procedură civilă.

Magistratul asistent referă că prin întâmpinarea depusă de pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor s-a invocat viciul de procedură la acest termen cu Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, în condițiile în care componența comisiei a fost modificată.

Înalta Curte, apreciază procedura de citare legal îndeplinită, în cauză fiind citați atât fostul președinte al autorității publice pârâte, cât și actualul președinte al instituției.

Înalta Curte, în temeiul art.150 din Codul de procedură civilă, reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Circumstanțele cauzei.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel Craiova la data de 14.11.2011 reclamantul Mihăilescu Mihail a solicitat în contradictoriu cu pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, amendarea Președintelui Comisiei Centrale, cu amenda

de 20% din salariul minim pe economie, pe zi de întârziere, pana la executarea obligației de a emite decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str. Petre Ispirescu, nr. 14 (fost 12), obligație dispusa prin sentința nr. 305/11.06.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, obligarea Comisiei Centrale la plata sumei de 50.000 lei, cu titlu de despăgubiri de întârziere și la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea acțiunii a arătat ca prin sentința nr. 305/11.06.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă, parata Comisia Centrală a fost obligată să emită decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str. Petre Ispirescu, nr. 14 (fost 12). Reclamantul a arătat că hotărârea judecătorească este executorie de drept, fără a fi necesare alte formalități, nu fost executată de parata nici după 30 de zile de la rămânerea, fiind sancționabilă starea de pasivitate a paraților.

În drept, reclamantul a invocat dispozițiile articolului 24 din Legea nr. 554/2004.

La data de 9 decembrie 2011, reclamantul a depus precizare privind termenul de executare și introducerea ca parat a Președintelui Comisiei Centrale.

La termenul din data de 23.03.2012, s-a depus precizare la acțiune de reclamant, solicitând, în raport de dispozițiile art.13 din Titlul VII din Legea nr.247/2005, introducerea în cauză, în calitate de pârâți a Președintelui Comisiei Centrale Dorina Danielescu și a membrilor comisiei, respectiv: Cristian Mihai Sebastian, Teodor Narcis Godeanu, Attila Marko, Alina Mihaela Bică, Oana Vasilescu, Dragoș Bogdan și Lăcrimioara Alexandru.

Pârâta Dorina Danielescu – Președinte al Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor a depus întâmpinare, invocând excepția lipsei calității procesuale pasive a Președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor. Pe fondul cauzei a solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii.

Pentru termenul de judecată din data de 20.04.2012, pârâțul Cristian Mihai Sebastian și Teodor Narcis Godeanu au depus întâmpinare, invocând excepția lipsei calității procesuale pasive față de cererea introductivă. Pe fondul cauzei au solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii.

La termenul din data de 15 iunie 2012, reclamantul a depus precizare la acțiune solicitând amendarea Președintelui Comisiei Centrale cu amenda de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, până la data de 15.03.2012 și ulterior de la data de 15.09.2012 până la executarea obligației de a emite decizia privind titlul de despăgubire și obligarea Comisiei Centrale la plata sumei de 50 000 lei cu titlu de despăgubiri pentru întârziere.

La data de 04 septembrie 2012, pârâta Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a depus note de ședință solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Reclamantul a depus la dosar o cerere precizatoare prin care și-a restrâns obiectul cererii solicitând amendarea Președintelui Comisiei Centrale, Dorina Danielescu, cu amendă în cuantum de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, pentru perioada 09.04.2011 – 15.03.2012, pentru neexecutarea titlului executoriu emis de Curtea de Apel Craiova având în vedere că la data de 15.03.2012, în mod culpabil membrii CCSD nu au pus în executare hotărârea judecătorească definitivă și irevocabilă.

Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința nr. 1023 din 2 noiembrie 2012 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal s-a respins cererea formulată de reclamantul Mihăilescu

Mihail în contradictoriu cu pârâții Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, Președintele Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor - Dorina Danielescu, Cristian Mihai Sebastian, Attila Markó, Teodor Narcis Godeanu, Alina Mihaela Bică, Oana Vasilescu, Dragoș Bogdan și Lăcrămioara Alexandru.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că dispozițiile art. 24 din Legea 554/2004 prevăd expres că sancțiunea se aplică conducătorului autorității publice, iar dispozițiile Legii 247/2005 stabilesc competența președintelui ANRP de a conduce instituția publică pârâtă, astfel că legitimitate procesuală pasivă are președintele în funcție ANRP pe durata neîndeplinirii obligației privind punerea în executare a hotărârii judecătorești, iar nu membrii Comisiei Centrale. A respins excepția lipsei calității pasive a Președintelui Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor și constatând că între acești pârâți și cei obligați în raportul juridic dedus judecării nu există identitate, a fost admisă această excepție în raport cu ceilalți membri ai comisiei.

De asemenea, judecătorul fondului a constatat că potrivit art. 1 alin 1 OUG nr.4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII, s-a suspendat pe o perioadă de 6 luni, emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri, prevăzute de titlul VII, iar ulterior, prin Legea nr. 117/2012, durata suspendării a fost prorogată până la data de 15 mai 2013.

În fine, Curtea de Apel raportat la finalitatea sancțiunii pecuniare prevăzute de art. 24 din Legea 554/2004, a apreciat că nu poate fi primită solicitarea reclamantului din ultima precizare a acțiunii, în sensul amendării pârâților cu amendă în cuantum de 20 % din salariul minim brut pe economie pentru perioada 09.04.2011 – 15.03.2012, fiind evident că, în condițiile intervenției impedimentului legal în emiterea titlului de despăgubire, o astfel de sancțiune, aplicabilă pe zi de întârziere, nu poate asigura realizarea scopului avut în vedere de legiuitor la adoptarea textului legal, acela de a asigura executarea hotărârii irevocabilă.

Recursul.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs recurentul – reclamant Mihăilescu Mihail, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea cererii de recurs, a arătat că instanța de fond a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului, fără a analiza pasivitatea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor manifestată peste un an de zile.

A mai arătat că hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a OUG nr. 4/2012, întrucât prin aceasta s-a suspendat doar emiterea titlurilor de despăgubire nu și suspendarea punerii în executare a hotărârilor irevocabile.

Procedura în fața instanței de recurs.

Recurentii reclamanti au depus la dosar concluzii scrise prin care au invocat practica judiciară, respectiv decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția contencios administrativ și fiscal.

S-a depus întâmpinare din partea intimătei pârâte Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor prin care s-a solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței atacate ca fiind legală și temeinică și din partea intimatului – pârât Cristian Sebastian Mihai, prin care s-a reiterat excepția lipsei calității procesuale pasive, excepție admisă de instanța de fond.

Considerentele și soluția instanței de recurs.

Recursul este întemeiat în limitele și pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Înalta Curte reține că autoritatea publică pârâtă - Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor a fost obligată prin Sentința nr. 305/11.06.2010 a Curții de Apel Craiova, definitivă și irevocabilă prin Decizia nr. 1409/9 martie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, să emită decizia privind titlul de despăgubire, pentru imobilul situat în Craiova, str. Petre Ispirescu, nr. 14 (fost 12).

Potrivit art. 24 din Legea nr.554/2004, a contenciosului administrativ, dacă în urma admiterii acțiunii autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii *definitive și irevocabile* se face în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în cel mult 30 de zile de la data rămânării irevocabile a hotărârii.

În cazul în care termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, iar reclamantul are dreptul la despăgubiri pentru întârziere.

Așadar, pentru aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 24 alin.(2) din Legea nr.554/2004 este necesar ca hotărârea ce urmează a se executa sau față de care să se constate neexecutarea de către autoritatea pârâtă să fi fost irevocabilă, în speță, autoritatea publică pârâtă având obligația legală de a emite decizia-titlu de despăgubire până la data de 9 aprilie 2011.

Necontestat, acest fapt nu s-a realizat, așa că se impune, în concordanță cu prevederile legale menționate, aplicarea în sarcina președintelui autorității pârâte, în funcție în perioada de referință, a amenzii de 20% din salariul minim pe economie pe zi de întârziere, *până la până la emiterea efectivă a deciziei-titlu de despăgubire.*

Prin intrarea în vigoare a O.U.G. nr.4/2012 și a Legii nr.117/2012, emiterea deciziilor titlu de despăgubire, ca și orice altă procedură administrativă prevăzută la Titlul VII din Legea nr.247/2002, au fost suspendate până la data de 15.05.2013, astfel cum a reținut și instanța de fond.

Înalta Curte constată că soluția instanței de fond este însă lipsită de temei legal, întrucât deși a reținut că prin ordonanța menționată anterior a fost suspendată orice procedură administrativă, nu a avut în vedere perioada de pasivitate a autorității, cuprinsă între data expirării celor 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a Sentinței civile nr. 305/11.06.2010 a Curții de Apel Craiova, respectiv 9 aprilie 2011 și data de 15.03.2012, data intrării în vigoare a O.U.G. nr.4/2012.

Totodată, Înalta Curte consideră că ignorarea de către o autoritate publică a unei hotărâri judecătorești irevocabile, prin neexecutarea acesteia în termenul prevăzut de lege, reprezintă și o imixtiune implicită în domeniul rezervat constituțional puterii judecătorești, cu consecința încălcării principiului separației și echilibrului puterilor în stat.

În ceea ce privește persoana răspunzătoare în condițiile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, din dispozițiile Regulamentului de organizare și funcționare a A.N.R.P., Cap.IV – Atribuții specifice departamentelor din subordinea directă a președintelui autorității, rezultă că președintele ANRP este și președintele C.C.S.D., având, totodată, la

dispoziție, în subordine directă, un compartiment de lucru la nivel de direcție, care asigură secretariatul acestei comisii, astfel încât răspunderea președintelui este deplină în ceea ce privește organizarea și finalizarea activității C.C.S.D.

Astfel instanța de recurs de recurs va reține răspunderea exclusivă a președintelui C.C.S.D. care are statutul de conducător al autorității în sensul acestei legi, iar nu și a celorlalți membri ai comisiei.

Pe cale de consecință, va fi menținută dispoziția instanței de fond de respingere a acțiunii față de membrii Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

În concluzie, recursul formulat va fi admis iar sentința recurată va fi modificată în sensul admiterii în parte a acțiunii, obligarea președintelui C.C.S.D. în funcție în perioada de referință, la plata amenzii de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere pentru perioada 09.04.2011 – data împlinirii termenului de 30 de zile de la rămânerea irevocabilă a sentinței nr. 305/11.06.2010 a Curții de Apel Craiova - 15.03.2012 data intrării în vigoare a OUG nr. 4/2012 și, în continuare, pentru perioada 15.05.2013, data până la care a fost suspendată procedură administrativă prevăzută la Titlul VII din Legea nr.247/2002 - până la emiterea efectivă a deciziei-titlu de despăgubire.

Temeiul legal al soluției adoptate în recurs

Având în vedere toate considerentele expuse, Înalta Curte va admite recursul și, în temeiul art 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, corelat cu art. 312 alin. (1)-(3) Cod de procedură civilă, va casa sentința atacată, în sensul celor arătate anterior.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Mihăilescu Mihail împotriva Sentinței nr. 1023 din 2 noiembrie 2012 a Curții de Apel Craiova – Secția contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată.

Admite, în parte, acțiunea în sensul că aplică Președintelui CCSD o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie, pe zi de întârziere, pentru perioada 09.04.2011-15.03.2012 și, în continuare, pentru perioada 15.05.2013 - până la emiterea efectivă a deciziei-titlu de despăgubire.

Respinge acțiunea față de pârâții - membri ai Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 24 ianuarie 2013.

JUDECATOR,

C.Înc

JUDECATOR,

Em.Albu

JUDECATOR,

I. Rîciu

MAGISTRAT ASISTENT,

M. Ciobotariu-Cerbu

VCD

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4433

Dosar nr.15266/3/2013

Ședința publică de la 20 noiembrie 2014

Președinte: Emanuel Albu	- judecător
Iuliana Rîciu	- judecător
Carmen Ilie	- judecător
Mariana Cucu	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Rotaru Ștefan împotriva Sentinței nr.2920 din 2 octombrie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data 23 octombrie 2014, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de 6 noiembrie 2014.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

1.1. Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr.2920 din 2 octombrie 2013, a respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul Rotaru Ștefan în contradictoriu cu pârâții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor) și George Băeșu - Președinte al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, având ca obiect obligarea conducătorului autorității publice pârâte, conform art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând din data de 18.06.2012 și până la executarea efectivă a Sentinței nr.5095/14.09.2011 a Curții de Apel București, irevocabilă prin Decizia

nr.2748/ 18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul emiterii deciziei reprezentând titlul de despăgubire pentru imobilul situat în București, str. Argintului nr.14, sector 3, obiect al dosarului nr.43693/CC.

1.2. În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a reținut că dispozițiile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004 nu sunt aplicabile în ceea ce privește executarea Sentinței civile nr.5095/2011, irevocabilă prin Decizia nr.2478/ 18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece anterior, de la 13.03.2012 a intrat în vigoare OUG nr.4/2012 care a suspendat emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile de evaluare de la Titlul VII din Legea nr.247/2005, suspendare care a durat până la 15.05.2013.

A mai reținut că la data de 20.05.2013 a intrat în vigoare Legea nr.165/2013 care a stabilit că obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a acestei lege se vor executa potrivit prevederilor art.21 din lege.

Astfel, a argumentat instanța de fond, autoritatea publică „nu poate fi vinovată de refuz nejustificat de a emite titlul, nici de re-credință și nici de altă formă de vinovăție care să justifice aplicarea art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004.

2. Calea de atac exercitată

2.1. Împotriva acestei soluții a formulat recurs reclamantul care a invocat ca temei prevederile art.6, 7 și 8 de la art.488 din Noul Cod procedura civilă, susținând în esență următoarele critici:

Cu privire la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.6 din Codul de procedură civilă, republicat, recurentul a arătat că atitudinea de rea credință a autorităților pârâte, consta tocmai în refuzul nejustificat de a executa hotărârea unei instanțe judecătorești, de la data rămânerii ei irevocabile, cunoscând considerentele Deciziei nr.2748/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și prin tergiversare față de prevederile unei ordonanțe de urgență neaplicabile în speță.

Referitor la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.7 din Codul de procedură civilă, republicat, a apreciat că noțiunea de proces echitabil presupune că dezlegările irevocabile date problemelor de drept în litigii anterioare, dar identice sub aspectul problemelor de drept soluționate, au caracter obligatoriu în

litigiile ulterioare, invocând Decizia nr.2748/18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prima instanță ignorând faptul ca printr-o hotărâre judecătorească anterioară s-a statuat cu putere de lucru judecat că reclamantului nu îi sunt aplicabile prevederile OUG nr.4/2012.

În fine, cu privire la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă, republicat, recurentul a arătat că prezentul litigiu a avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale, Legea nr.247/2005, respectiv Legea nr.10/2001, OUG nr.4/2012 nu are aplicabilitate în cauză, astfel cum s-a stabilit prin decizia sus menționată.

Faptul că în luna mai 2013 a intrat în vigoare Legea nr.165/2013 care stabilește la art.33 noi termene pentru entitățile investite de lege cu obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr.10/2001, nu este de natură a „bloca” judecarea cererii de chemare în judecată promovată sub imperiul vechii legi - în vigoare și în prezent, ci doar de a stabili noi coordonate în procedura de acordare a măsurilor reparatorii, prin raportare la modalitățile prevăzute de noua lege.

2.2. Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus întâmpinare, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică și solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Odată cu notele de ședință depuse la data de 31.07.2014, autoritatea publică intimată a depus Decizia de compensare nr.1126/ 24.04.2014 care a fost emisă de președintele CNCI, prin care a fost validată Dispoziția nr.9202/ 30.11.2007 a primarului municipiului București, în favoarea recurentului-reclamant Rotaru Ștefan pentru 1.332.054 puncte și a numitei Pestrițu Mirela pentru 1.332.054 puncte, un punct având valoarea de 1 leu.

3. Soluția instanței de recurs

Recursul este întemeiat în limitele și pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Din actele și lucrările cauzei, instanța de recurs reține că prin Decizia nr.2478/ 18.05.2012, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți, care a modificat în parte Sentința nr.5095/ 14.09.2011, în sensul că a fost înlăturată obligarea la plata penalităților de întârziere, fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, actualmente Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, a rămas obligată ca, în termenul legal, să

finalizeze procedura de evaluare și să emită titlul de despăgubiri în favoarea reclamantilor Rotaru Ștefan și Pestrițu Mirela.

În hotărârile pronunțate, Sentința nr.5095/2011 și, respectiv, Decizia nr.2478/2012, nu a fost stabilit în mod expres un termen limită pentru finalizarea procedurii de evaluare și emiterea titlului de despăgubire în favoarea reclamantilor, astfel că în cauză au fost/sunt incidente prevederile art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, așa cum a fost modificat prin Legea nr.128/2014: „dacă în urma admiterii acțiunii, autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bună voie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Deci, legiuitorul, prin reglementarea de la art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, a instituit o obligație generală în sarcina autorităților publice, anume aceea ca în materia contenciosului administrativ, „executarea hotărârii definitive se face de bună voie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Astfel, *per a contrario*, neexecutarea „de bună voie” în termenul prevăzut sau în termenul legal „de cel mult 30 de zile”, reprezintă o manifestare de rea voință din partea autorității publice obligate, legiuitorul instituind o prezumție de vinovăție împotriva autorității care nu a pus în executare hotărârea de bună voie.

În cauza de față, însă, la data de 15.03.2012 fusese publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.169/2012, OUG nr.4/2012, care, prin alin.(1) din articolul unic stabilea că „la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă, până la data de 15 mai 2013 emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri...”.

Astfel fiind, instanța de recurs constată că, până la data de 15 mai 2013, a existat o cauză legală care a împiedicat autoritatea publică obligată să pună în executare, „de bună voie” Sentința

nr.5095 și Decizia nr.2478, dar după această dată, era dator să se conformeze prevederilor art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004. W

Este adevărat că potrivit art.41 alin.(5) din Legea nr.165/2013, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr.278/ 17.05.2013, s-a prevăzut că „obligățiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se va executa potrivit art.21”, care la data respectivă a avut următorul conținut: „Art. 21, - (1) În vederea acordării de măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură, entitățile investite de lege transmit Secretariatului Comisiei Naționale deciziile care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii. întreaga documentație care a stat la baza emiterii acestora și documentele care atestă situația juridică a imobilului obiect al restituirii la momentul emiterii deciziei, inclusiv orice înscrisuri cu privire la construcții demolate.

(2) Deciziile entităților investite de lege vor fi însoțite de înscrisuri care atestă imposibilitatea atribuirii în compensare totală sau parțială a unor alte imobile/ bunuri/ servicii disponibile deținute de entitatea investită de lege.

(3) Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr.10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art.11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(4) Comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București pot propune Comisiei Naționale, soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri compensatorii potrivit prezentei legi numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local.

(5) Secretariatul Comisiei Naționale, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al „existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar. Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante.

(6) Evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.

(7) Numărul de puncte se stabilește după scăderea valorii actualizate a despăgubirilor încasate pentru imobilul evaluat conform alin. (6).

(8) Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale. Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin.(7).

(9) În cazul validării deciziei entității investite de lege, Comisia Națională emite decizia de compensare prin puncte a imobilului preluat în mod abuziv".

Din analiza prevederilor art.21 din Legea nr.165/2013, rezultă că în cazul obligațiilor la care se referă art.41 alin.(5) din aceeași lege, dispozițiile art.24 din Legea nr.554/2004 rămân pe deplin aplicabile.

Referirea instanței de fond, precum și a autorității intimată la termenele reglementate la art.33 din Legea nr.165/2013 este lipsită de temei, dispozițiile și termenele respective fiind aplicabile exclusiv soluționării cererilor formulate potrivit Legii nr.10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a acestei legi.

A admite că autoritatea intimată avea latitudinea să execute o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă în termenele la care se referă art.33 din Legea nr.165/2013, echivalează cu înlăturarea efectelor unei hotărâri judecătorești și cu acceptarea faptului că accesul la justiție al recurentului a fost unul iluzoriu și ineficient.

Astfel fiind, instanța de recurs reafirmă că după data de 15 mai 2013, când a expirat perioada de suspendare stabilită prin OUG nr.4/2013, dispozițiile art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004 sunt pe deplin aplicabile, autoritatea publică obligată fiind datoare ca, în termen de cel mult 30 de zile, să execute hotărârea judecătorească în sensul stabilit de instanța supremă, lucru pe care nu l-a făcut decât la data de 24.04.2014, când a emis Decizia de compensare nr.1126/2014, care se află depusă la dosar.

Pe cale de consecință, devin aplicabile și prevederile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, potrivit căroră „în cazul în care

termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate, o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere", în cauză recurentul-reclamant necerând penalități.

În concluzie, pentru considerentele de mai sus, recursul este întemeiat, urmând ca sentința atacată să fie casată, iar acțiunea reclamantului să fie admisă, în sensul că se va aplica amenda de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu data de 21.06.2013 și până la data de 23.04.2014.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de Rotaru Ștefan împotriva Sentinței nr.2920 din 2 octombrie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată. Admite acțiunea formulată de reclamant.

Aplică președintelui Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor o amendă de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu data de 21.06.2013, până la data de 23.04.2014.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 noiembrie 2014.

JUDECATOR,

Em.Albu

JUDECATOR,

I.Rîciu

JUDECATOR,

C.Îne

MAGISTRAT ASISTENT,

M.Cucu

VCD

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.4433

Dosar nr.15266/3/2013

Ședința publică de la 20 noiembrie 2014

Președinte: Emanuel Albu	- judecător
Iuliana Rîciu	- judecător
Carmen Ilie	- judecător
Mariana Cucu	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de Rotaru Ștefan împotriva Sentinței nr.2920 din 2 octombrie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data 23 octombrie 2014, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de 6 noiembrie 2014.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Soluția instanței de fond

1.1. Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința nr.2920 din 2 octombrie 2013, a respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul Rotaru Ștefan în contradictoriu cu pârâții Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor) și George Băeșu - Președinte al Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, având ca obiect obligarea conducătorului autorității publice pârâte, conform art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, la plata unei amenzi de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, începând din data de 18.06.2012 și până la executarea efectivă a Sentinței nr.5095/14.09.2011 a Curții de Apel București, irevocabilă prin Decizia

nr.2748/ 18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în sensul emiterii deciziei reprezentând titlul de despăgubire pentru imobilul situat în București, str. Argintului nr.14, sector 3, obiect al dosarului nr.43693/CC.

1.2. În motivarea soluției adoptate, instanța de fond a reținut că dispozițiile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004 nu sunt aplicabile în ceea ce privește executarea Sentinței civile nr.5095/2011, irevocabilă prin Decizia nr.2478/ 18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, deoarece anterior, de la 13.03.2012 a intrat în vigoare OUG nr.4/2012 care a suspendat emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile de evaluare de la Titlul VII din Legea nr.247/2005, suspendare care a durat până la 15.05.2013.

A mai reținut că la data de 20.05.2013 a intrat în vigoare Legea nr.165/2013 care a stabilit că obligațiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a acestei lege se vor executa potrivit prevederilor art.21 din lege.

Astfel, a argumentat instanța de fond, autoritatea publică „nu poate fi vinovată de refuz nejustificat de a emite titlul, nici de re-credință și nici de altă formă de vinovăție care să justifice aplicarea art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004.

2. Calea de atac exercitată

2.1. Împotriva acestei soluții a formulat recurs reclamantul care a invocat ca temei prevederile art.6, 7 și 8 de la art.488 din Noul Cod procedura civilă, susținând în esență următoarele critici:

Cu privire la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.6 din Codul de procedură civilă, republicat, recurentul a arătat că atitudinea de rea credință a autorităților pârâte, consta tocmai în refuzul nejustificat de a executa hotărârea unei instanțe judecătorești, de la data rămânerii ei irevocabile, cunoscând considerentele Deciziei nr.2748/2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și prin tergiversare față de prevederile unei ordonanțe de urgență neaplicabile în speță.

Referitor la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.7 din Codul de procedură civilă, republicat, a apreciat că noțiunea de proces echitabil presupune că dezlegările irevocabile date problemelor de drept în litigii anterioare, dar identice sub aspectul problemelor de drept soluționate, au caracter obligatoriu în

litigiile ulterioare, invocând Decizia nr.2748/18.05.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prima instanță ignorând faptul ca printr-o hotărâre judecătorească anterioară s-a statuat cu putere de lucru judecat că reclamantului nu îi sunt aplicabile prevederile OUG nr.4/2012.

În fine, cu privire la motivul de recurs întemeiat pe prevederile art.488 alin.(1) pct.8 din Codul de procedură civilă, republicat, recurentul a arătat că prezentul litigiu a avut în vedere legea aplicabilă la momentul sesizării inițiale, Legea nr.247/2005, respectiv Legea nr.10/2001, OG nr.4/2012 nu are aplicabilitate în cauză, astfel cum s-a stabilit prin decizia sus menționată.

Faptul că în luna mai 2013 a intrat în vigoare Legea nr.165/2013 care stabilește la art.33 noi termene pentru entitățile investite de lege cu obligația de a soluționa cererile formulate potrivit Legii nr.10/2001, nu este de natură a „bloca” judecarea cererii de chemare în judecată promovată sub imperiul vechii legi - în vigoare și în prezent, ci doar de a stabili noi coordonate în procedura de acordare a măsurilor reparatorii, prin raportare la modalitățile prevăzute de noua lege.

2.2. Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus întâmpinare, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică și solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Odată cu notele de ședință depuse la data de 31.07.2014, autoritatea publică intimată a depus Decizia de compensare nr.1126/ 24.04.2014 care a fost emisă de președintele CNCI, prin care a fost validată Dispoziția nr.9202/ 30.11.2007 a primarului municipiului București, în favoarea recurentului-reclamant Rotaru Ștefan pentru 1.332.054 puncte și a numitei Pestrițu Mirela pentru 1.332.054 puncte, un punct având valoarea de 1 leu.

3. Soluția instanței de recurs

Recursul este întemeiat în limitele și pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Din actele și lucrările cauzei, instanța de recurs reține că prin Decizia nr.2478/ 18.05.2012, pronunțată de Secția de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți, care a modificat în parte Sentința nr.5095/ 14.09.2011, în sensul că a fost înlăturată obligarea la plata penalităților de întârziere, fosta Comisie Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, actualmente Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, a rămas obligată ca, în termenul legal, să

finalizeze procedura de evaluare și să emită titlul de despăgubiri în favoarea reclamantilor Rotaru Ștefan și Pestrîțu Mirela.

În hotărârile pronunțate, Sentința nr.5095/2011 și, respectiv, Decizia nr.2478/2012, nu a fost stabilit în mod expres un termen limită pentru finalizarea procedurii de evaluare și emiterea titlului de despăgubire în favoarea reclamantilor, astfel că în cauză au fost/sunt incidente prevederile art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, așa cum a fost modificat prin Legea nr.128/2014: „dacă în urma admiterii acțiunii, autoritatea publică este obligată să încheie, să înlocuiască sau să modifice actul administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze anumite operațiuni administrative, executarea hotărârii definitive se face de bună voie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Deci, legiuitorul, prin reglementarea de la art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004, a instituit o obligație generală în sarcina autorităților publice, anume aceea ca în materia contenciosului administrativ, „executarea hotărârii definitive se face de bună voie în termenul prevăzut în cuprinsul acesteia, iar în lipsa unui astfel de termen, în termen de cel mult 30 de zile de la data rămânerii irevocabile a hotărârii”.

Astfel, *per a contrario*, neexecutarea „de bună voie” în termenul prevăzut sau în termenul legal „de cel mult 30 de zile”, reprezintă o manifestare de rea voință din partea autorității publice obligate, legiuitorul instituind o prezumție de vinovăție împotriva autorității care nu a pus în executare hotărârea de bună voie.

În cauza de față, însă, la data de 15.03.2012 fusese publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.169/2012, OUG nr.4/2012, care, prin alin.(1) din articolul unic stabilea că „la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă, până la data de 15 mai 2013 emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri...”.

Astfel fiind, instanța de recurs constată că, până la data de 15 mai 2013, a existat o cauză legală care a împiedicat autoritatea publică obligată să pună în executare, „de bună voie” Sentința

nr.5095 și Decizia nr.2478, dar după această dată, era datorare să se conformeze prevederilor art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004. UB

Este adevărat că potrivit art.41 alin.(5) din Legea nr.165/2013, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr.278/ 17.05.2013, s-a prevăzut că „obligățiile privind emiterea titlurilor de despăgubire stabilite prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi se va executa potrivit art.21”, care la data respectivă a avut următorul conținut: „Art. 21, - (1) În vederea acordării de măsuri compensatorii pentru imobilele care nu pot fi restituite în natură, entitățile investite de lege transmit Secretariatului Comisiei Naționale deciziile care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii. Întreaga documentație care a stat la baza emiterii acestora și documentele care atestă situația juridică a imobilului obiect al restituirii la momentul emiterii deciziei, inclusiv orice înscrisuri cu privire la construcții demolate.

(2) Deciziile entităților investite de lege vor fi însoțite de înscrisuri care atestă imposibilitatea atribuirii în compensare totală sau parțială a unor alte imobile/ bunuri/ servicii disponibile deținute de entitatea investită de lege.

(3) Dispozițiile autorităților administrației publice locale emise potrivit Legii nr.10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se transmit Secretariatului Comisiei Naționale după exercitarea controlului de legalitate de către prefect. Dispozițiile art.11 alin. (1) și (2) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.

(4) Comisiile județene de fond funciar și Comisia de Fond Funciar a Municipiului București pot propune Comisiei Naționale, soluționarea cererilor de retrocedare prin acordare de măsuri compensatorii potrivit prezentei legi numai după epuizarea suprafețelor de teren agricol afectate restituirii în natură, identificate la nivel local.

(5) Secretariatul Comisiei Naționale, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar. Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante.

(6) Evaluarea imobilului ce tace obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu.

(7) Numărul de puncte se stabilește după scăderea valorii actualizate a despăgubirilor încasate pentru imobilul evaluat conform alin. (6).

(8) Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale. Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin.(7).

(9) În cazul validării deciziei entității investite de lege, Comisia Națională emite decizia de compensare prin puncte a imobilului preluat în mod abuziv".

Din analiza prevederilor art.21 din Legea nr.165/2013, rezultă că în cazul obligațiilor la care se referă art.41 alin.(5) din aceeași lege, dispozițiile art.24 din Legea nr.554/2004 rămân pe deplin aplicabile.

~~Referirea instanței de fond, precum și a autorității intimată la termenele reglementate la art.33 din Legea nr.165/2013 este lipsită de temei, dispozițiile și termenele respective fiind aplicabile exclusiv soluționării cererilor formulate potrivit Legii nr.10/2001, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a acestei legi.~~

A admite că autoritatea intimată avea latitudinea să execute o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă în termenele la care se referă art.33 din Legea nr.165/2013, echivalează cu înlăturarea efectelor unei hotărâri judecătorești și cu acceptarea faptului că accesul la justiție al recurentului a fost unul iluzoriu și ineficient.

Astfel fiind, instanța de recurs reafirmă că după data de 15 mai 2013, când a expirat perioada de suspendare stabilită prin OUG nr.4/2013, dispozițiile art.24 alin.(1) din Legea nr.554/2004 sunt pe deplin aplicabile, autoritatea publică obligată fiind datoare ca, în termen de cel mult 30 de zile, să execute hotărârea judecătorească în sensul stabilit de instanța supremă, lucru pe care nu l-a făcut decât la data de 24.04.2014, când a emis Decizia de compensare nr.1126/2014, care se află depusă la dosar.

Pe cale de consecință, devin aplicabile și prevederile art.24 alin.(2) din Legea nr.554/2004, potrivit cărora „în cazul în care

termenul nu este respectat, se aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate, o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere", în cauză recurentul-reclamant necerând penalități.

În concluzie, pentru considerentele de mai sus, recursul este întemeiat, urmând ca sentința atacată să fie casată, iar acțiunea reclamantului să fie admisă, în sensul că se va aplica amenda de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu data de 21.06.2013 și până la data de 23.04.2014.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul declarat de Rotaru Ștefan împotriva Sentinței nr.2920 din 2 octombrie 2013 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată. Admite acțiunea formulată de reclamant.

Aplică președintelui Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor o amendă de 20% din salariul brut pe economie, pe zi de întârziere, începând cu data de 21.06.2013, până la data de 23.04.2014.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 20 noiembrie 2014.

JUDECATOR,

Em.Albu



JUDECATOR,

I. Rîciu



JUDECATOR,

C. Ie



MAGISTRAT ASISTENT,

M. Cucu

